

Чому біжить останній...

Наталія Дзюбенко-Мейс

*Один з останніх романів мого львівського друга Дмитра Герасимчука
"Чому біжить останній".*

Бібліотеки, офіси, кав'ярні...
Разом судилось стільки пережити.
Залишилось від друга запитання:
Куди біжить? Чому біжить... останній?
Відстав же безнадійно, а біжить...

Повз нього мимо сонце, звірі, люди.
Усі кепкують: от же гордий птах...
Зійде зі шляху... хто його осудить?
Медалі не впадуть йому на груди
І слава відцурається невдах..

А він біжить. Вже ледве-ледве дише,
Позаду фініш, музика, вогні.
Ані журі, ні публіки, лиш тиша.
І ще одна вершина, чи узвишшя.
А я кричу; О, Дмитре, Дмитре, ні!

І що йому саяливі нагороди?
І що дощі, гроза, пекучий сніг?
Він руку тріумфуючи підводить —
На цім шляху він сам собі господар,
Бо біг останнім, але переміг.

Ціна одна - уже він не повернеться —
Химерник, химеродник, крутослов.
Дімкостьовичу! Костьовичу! Серце?
Він грюкає, він гнівається, сердиться:
— Біжи, лети, поки не замело!

Холодний жар останнього змагання...
Тепер вже я ступила на межу.

Якесь воно неправильне питання...
Якщо є перший, значить є останній.
І все таки, чому, чому біжу?

По бездоріжжю: у таку негодю,
Крізь частоколи криків, заборон...
Нехай остання, хай яка завгодно,
Над крижаною темною безоднею
Якщо біжу – триває марафон.

Наталя Дзюбенко-Мейс